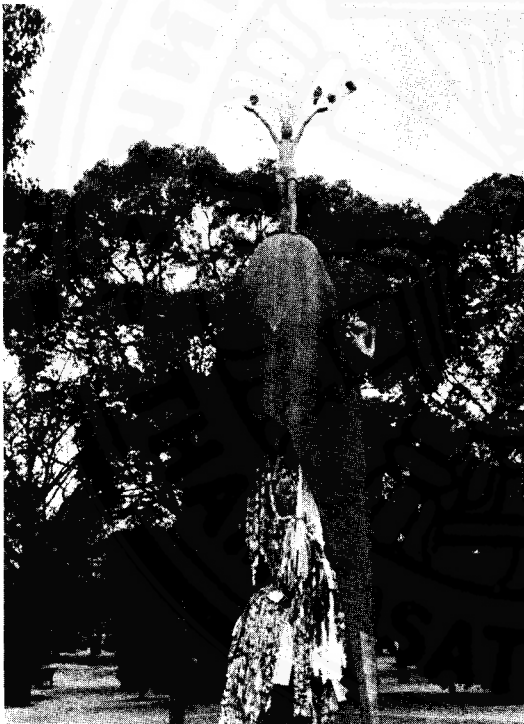

สันติภาพ - คราบน้ำตา

อนุสาวรีย์ ชาดาโกะ จัง เมืองอิโรชิม่า

ในปีพุทธศักราช 2501 ณ สวนสันติภาพ
แห่งเมืองอิโรชิม่า ได้มีฝูงชนมาชุมนุมร่วมกัน
อย่างเนืองแน่นเพื่อร่วมพิธีเปิดอนุสาวรีย์-อนุ-
สาวรีย์รูปเด็กหญิงสองมือประกองนกกระเรียน
อยู่เหนือศีรษะ ไซแล้วเธอคือหนูน้อยชาดาโกะ
นั่นเอง ชีวิตอันน่าเศร้าสลดใจของหนูน้อยชาดา-
โกะ ได้แพร่ไปอย่างรวดเร็วทั่วประเทศญี่ปุ่น
และทั่วทุกมุมโลกที่เฝ้าหาสันติภาพหลังจากที่เธอ
ได้เสียชีวิตไปแล้ว ผู้ที่มาชุมนุม ณ สวนสันติ-
ภาพแห่งนี้ต่างมีใบหน้าเศร้าสลด บางคนถึงกับ
สะอื้นออกมาดัง ๆ เมื่อนึกถึงชีวิตที่น่าสงสารของ
หนูน้อยชาดาโกะ ทำให้ชีวิตของเธอจึงน่าสงสาร
ทำไมอนุสรณ์สถานของเธอจึงได้มีขึ้น ณ สวน
สันติภาพแห่งเมืองอิโรชิม่านี้?

สุเทพ น้อมสวัสดิ์*

*อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์

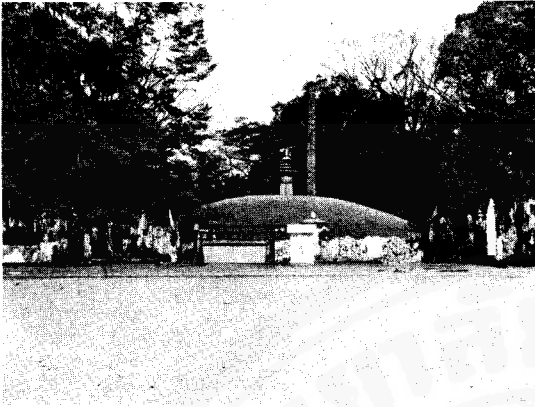
*ชาดาโกะเกิดในปีพุทธศักราช 2486 ที่เมืองอิโรชิม่า สองปีก่อนสงครามโลกครั้งที่สองจะยุติลง ดังนั้นเธอจึงเป็นหนึ่งในจำนวนหลายแสนคนที่ได้พิชจากกัมมันตภาพรังสีของระเบิดปรมาณูที่ถูกทิ้งลงที่เมืองอิโรชิม่าในระยะแรก ๆ ผลกระทบจากกัมมันตภาพรังสียังไม่ปรากฏให้เห็น เธอเป็นที่รักของพ่อแม่เพื่อนนักเรียนร่วมชั้น ความฝันของเธอก็คือเป็นนักวิ่ง เมื่อเธอวิ่งแข่งในกีฬาของโรงเรียนครั้งล่าสุดเสร็จ เธอรู้สึกเจ็บแปลบที่หัวใจอย่างรุนแรง เธอพยายามปกปิดไม่ให้ใครรู้โดยคิดว่าอาการนั้นคงจะหายไปเอง จนกระทั่งวันหนึ่ง เธอล้มลงที่โรงเรียน คุณพ่อและครูพาเธอไปส่งโรงพยาบาล จากการตรวจของแพทย์ปรากฏว่า ชาดาโกะเป็นมะเร็งในเม็ดเลือด แล้วเธอต้องนอนอยู่ที่โรงพยาบาลตั้งแต่นั้นมา เธอรู้ตัวว่าเธอเป็นอะไรและเธอก็ทราบตัวว่าชีวิตเธอจะอยู่ได้ไม่นาน แต่ด้วยจิตใจที่ต่อสู้และทรหดอดทน เธอพยายามต่อสู้กับโรคร้ายที่คร่าชีวิตของเธอทีละน้อยแต่ทว่าอย่างรวดเร็ว วันหนึ่งเพื่อนเธอมาเยี่ยมพร้อมกับกระดาศสีทองพับเป็นรูปนกกระเรียน ซึ่งเป็นความเชื่อของคนญี่ปุ่นว่า นกกระเรียนมีอายุถึงพันปี ถ้าหากคนที่เจ็บไข้ได้ป่วยพับนกกระเรียนกระดาศได้ถึงพันตัว สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะทำให้คน ๆ นั้นหายป่วยมีสุขภาพแข็งแรงขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

แม้ว่าจะทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสจากพิษของโรคร้าย ความหวังของหนูน้อยชาดาโกะก็มีได้สิ้นไป เธอยังมีความหวังว่าสักวันหนึ่งเธอจะหายป่วย กลับไปอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากับครอบครัวที่อบอุ่นของเธอได้ เธอจึงเริ่มพับนกกระเรียนด้วยกระดาศต่างๆ ที่เพื่อนๆ นำมาให้ แม้แต่นางพยาบาลก็เก็บกระดาศห่อกล่องยามาให้เธอพับนกกระเรียน ชาดาโกะพับนกกระเรียนจนกระทั่งเธอพับต่อไปไม่ไหว เธอไม่มีเรี่ยวแรงที่จะเคลื่อนไหว

มือของเธออีกต่อไป นางพยาบาลได้ดัดนกกระเรียนตัวสุดท้ายที่เธอพับค้างอยู่ในมือของเธอออกแล้วบอกให้เธอเข้านอน ซึ่งเป็นการนอนหลับครั้งสุดท้ายยาวนานตลอดชีวิตของเธอ เธอไม่ลืมตาขึ้นมาดูโลกอีกเลย เธอจากไปอย่างไม่มีวันกลับ เธอพับทุกขจากพิษร้ายไปแล้ว ทั้งพ่อแม่พี่น้องและเพื่อน ๆ ที่โรงเรียนหลังน้ำตาอาลัยถึงเธอเธอจากไปทั้ง ๆ ที่ยังพับนกกระเรียนได้ไม่ถึงหนึ่งพันตัว เธอพับได้หกร้อยสี่สิบสี่ตัวเท่านั้น เพื่อน ๆ จึงพร้อมใจกันพับนกกระเรียนให้เธออีกสามร้อยห้าสิบหกตัว ทำให้มีนกกระเรียนครบพันตัวในหลุมฝังศพของเธอตามที่เธอปรารถนา

ชาดาโกะเสียชีวิตเมื่อวันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2498 หลังจากงานศพของเธอเสร็จสิ้นแล้ว เพื่อน ๆ ร่วมชั้นของเธอได้รวบรวมจดหมายที่เธอเขียนถึงผู้ร่วมชะตากรรมเช่นเดียวกับเธอพิมพ์เป็นหนังสือชื่อ โอเคชิ ต่อมาไม่นานหนังสือเล่มนี้ได้แพร่ไปทั่วประเทศญี่ปุ่น ชาวญี่ปุ่นจึงได้รับรู้เรื่องราวของชาดาโกะกับนกกระเรียนพันตัว ต่อมาเพื่อน ๆ ของชาดาโกะไฝฝืนที่จะให้มีอนุสรณ์สถานเพื่อเป็นอนุสติเตือนใจถึงชาดาโกะและชาวญี่ปุ่นทั้งหลายทั้งเด็กและผู้ใหญ่ที่เสียชีวิตไปเนื่องจากระเบิดปรมาณูที่อิโรชิม่าและนางาซากิ ชาวญี่ปุ่นทั่วประเทศจึงได้บริจาคเงินเพื่อโครงการนี้ และแล้วความฝันของพวกเขาก็เป็นความจริงขึ้นมาเมื่ออนุสาวรีย์ของชาดาโกะได้สร้างเสร็จและพวกเขาได้มาร่วมพิธีเปิดอนุสาวรีย์นี้ที่สวนสันติภาพแห่งเมืองอิโรชิม่า

ทุกคนต่างยินยอมบ่งเพื่อไว้อาลัยต่อชาดาโกะและชาวญี่ปุ่นที่เสียชีวิตไปในครั้งนั้น ผ้ามคลุมอนุสาวรีย์ค่อยๆ คลี่ออกให้เห็นหนูน้อยชาดาโกะยืนตระหง่านสองมือชูนกกระเรียนอยู่เหนือศีรษะ ใบหน้าของเธอดูจะยิ้มน้อย ๆ แต่แฝงไว้ด้วยความเศร้ากับผู้ที่มาประชุมอยู่ ณ

อนุสาวรีย์แสดงจุดที่ระเบิดลงเมืองอิโรชิมา

สวนสันติภาพแห่งนี้ ทุกคนน่าจะออกมาโดยไม่รู้ตัว บางคนก็สะท้อนออกมาดัง ๆ อนุสาวรีย์ของซาคาโกะ ได้กลายเป็นสัญลักษณ์แห่งการเรียกร้องให้หาสันติภาพ เพื่อชาวโลกทั้งมวล ดวงใจทุกดวงต่างรวมกันร้องเรียก ความหวังอันสูงสุด เพื่อมวลมนุษยชาติ ซึ่งจารึกอยู่ที่ฐาน อนุสาวรีย์ของซาคาโกะว่า

นี่คือเสียงร่ำร้องของเธอ

นี่คือเสียงพรวนของเธอ

สันติภาพในโลก

นี่คือเรื่องราวจากเลี้ยวหนึ่งของอิโซชิม่า-นาซากิ ซึ่งเป็นสัญญาณหายนະภัยของยุคสมัยแห่งความ แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกันระหว่างอภิมหาอำนาจ ที่ซ่อนเร้น อยู่ภายใต้หมอกควันแห่งสงครามมหาประลัย-สงครามนิวเคลียร์ เรื่องราวเลี้ยวหนึ่งที่ก่อให้เกิดคลื่นมหาชนผู้รักสันติ ภาพยนตร์ยอดเยี่ยมคัดค้านสงครามนิวเคลียร์ เพื่อที่จะไม่ให้ มีเรื่องที่น่าเศร้าอย่างหนูน้อยซาคาโกะขึ้นมาอีกในชั่ว ทุกมุมโลก จริงอยู่ที่ว่าสันติภาพที่ถาวรจะเกิดขึ้นไม่ได้ トラบโดที่ประชาชนส่วนใหญ่ยังถูกกดขี่ข่มเหงรังแก มีความเป็นอยู่อย่างแร้นแค้น สันติภาพไม่จำเป็นที่จะ สร้างขึ้นมาจากหยดเลือดเสมอไป แต่สันติภาพที่แท้จริง บางครั้งก็หลีกเลี่ยงการหลังเลือดหลังน้ำตาไม่พ้น ดังนั้น สันติภาพที่ได้มาจากหยดเลือดและหยาดน้ำตา จึงเป็นสิ่งมีค่าแก่การหวงแหนบำรุงรักษาไว้ให้

ดำรงสืบต่อไปนานเท่านาน ซาคาโกะกับนกกระเรียนจึงได้กลายมาเป็นสัญลักษณ์แห่งการเรียกร้องสันติภาพเช่นเดียวกับนกพิราบ

ในยุคสมัยของความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอันไม่มีที่สิ้นสุด ยุคสมัยแห่งความขัดแย้งและเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงที่โน่นที่นี่ เรื่องราวของอิโซ-ชิม่า-นาซากิ อาจหมายถึง “จุดเริ่มต้นแห่งกาลอวสานของมนุษยชาติ” สงครามล้างเผ่าพันธุ์ สงครามล้างชาติและสงครามล้างโลก เป็นจุดเริ่มต้นของไฟบรรลัยกัลป์ที่จะมาล้างโลก เป็นไฟบรรลัยกัลป์ที่มีไฟเกิดขึ้นจากธรรมชาติ แต่เกิดจากกิเลสตัณหาของมนุษย์ด้วยกันเอง มนุษย์ผู้มีใจมืดบอดเพราะโมหะเข้าครอบงำ แก่งแย่งชิงดีกัน อยู่กันอย่างหวาดระแวงไม่ไว้วางใจซึ่งกัน และกันเพราะมีภยาคติ ความสูญเสียที่เกิดจากภัยธรรมชาตินี้ไม่มีไม่มากนักแต่ภัยที่เกิดจากมนุษย์ด้วยกันเองนั้น ร้ายแรงกว่ามากมายหลายเท่าตัว ยิ่งมนุษย์พัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมากขึ้นเท่าใด มหันตภัยของมนุษยชาติก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น ระเบิดปรมาณูที่อิโรชิม่าฆ่าผู้คนไปสองแสนคนโดยไม่นับผู้ที่เสียชีวิตในภายหลัง เพราะกัมมันตภาพรังสี แต่ปัจจุบันจรวดนำวิถีวิสัยปานกลางระยะทางห้าพันกิโลเมตรที่สองอภิมหาอำนาจติดตั้งหัวเข้าหาจุดยุทธศาสตร์ของแต่ละฝ่ายนั้นคิดระเบิดปรมาณูสามหัวรบ ซึ่งหัวรบแต่ละหัวนั้นมีความรุนแรงมากกว่าระเบิดปรมาณูที่อิโรชิม่าถึงยี่สิบเท่า ดังนั้นหัวรบแต่ละหัวสามารถฆ่าคนได้ถึงสี่ล้านคน จรวดนำวิถีวิสัยปานกลางซึ่งบรรจุสามหัวรบจึงฆ่าคนได้สิบสองล้านคน ที่เปรียบเทียบกับสมัยเมื่อสี่สิบปีที่ประชากรยังไม่หนาแน่นมากนัก หากเป็นปัจจุบันซึ่งประชากรหนาแน่นมากกว่า แน่นอนจำนวนตัวเลขจะต้องมากกว่านี้อีกหลายเท่า

แต่ปัจจัยชี้ขาดว่ากาลอวสานของมนุษย์จะเกิดขึ้นหรือไม่อยู่ที่พลังมหาชนเป็นผู้กำหนดบทบาทและทิศทาง

แห่งประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ หากมหาชนผู้รักสันติ-
ภาพกล้ายืนหยัดขึ้นคัดค้านต่อต้านสงครามทุกรูปแบบไม่ให้
เกิดขึ้นอีก จึงถือเป็นภาระหน้าที่ของเราทุกคนที่จะ
ช่วยกันให้เกิดมีสันติภาพขึ้นทั่วโลก ให้ประชากรของ
โลกอยู่กันอย่างสันติเพื่อที่จะได้ไม่เกิดมีขาคาโทะสองขึ้น
มาอีก อิโรชิมา-นางาซากิจึงมิใช่จุดจบของมนุษยชาติ
แต่เป็นจุดกระตุ่นให้มนุษย์ตระหนักถึงมหันตภัยของสงคราม

